

**Dr Robert A. Peterson, Teologia Dziejów
Łukaszowych,
Sesja 16, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich,
część 3
i Paweł jako przykład służby, Dzieje Apostolskie 20:18-
32**

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 16, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 3, Przykład posługi Pawła, Dzieje Apostolskie 20:18-32.

Kontynuujemy nasze wykłady o Łukaszu i teologii w Dziejach Apostolskich.

Moje własne teksty na temat kościoła w Dziejach Apostolskich, ludu Bożego Nowego Testamentu w Dziejach Apostolskich i doszliśmy do punktu siódmego, łaski i jedności w kościele, wielkiego fragmentu Soboru Jerozolimskiego. Zanim jednak otworzymy Biblię, zwróćmy się do Pana.

Łaskawy Ojcze, dziękujemy Ci, że jesteś Trójcą Świętą, Ojcem, Synem i Duchem Świętym. Kłaniamy się przed Tobą. Wysławiamy Twoje Święte Imię i dziękujemy za przekazanie nam Ewangelii Łukasza i Dziejów Apostolskich. Pomóż nam zrozumieć przesłanie Dziejów Apostolskich. Pomóż nam być produktywnymi członkami Twojego Kościoła, modlimy się w świętym imieniu Jezusa. Amen.

Dzieje Apostolskie 15, począwszy od wersetu 1, ale pewni ludzie przybyli z Judei i nauczali braci, jeśli nie zostaniecie obrzezani według zwyczaju Mojżesza, nie będziecie zbawieni.

Gdy Paweł i Barnaba mieli z nimi niemałą sprzeczkę i dyskusję, Paweł, Barnaba i kilku innych zostali wyznaczeni, aby udać się do Jerozolimy, do apostołów i starszych, w tej sprawie. Wyśłani więc przez Kościół, przeszli zarówno przez Fenicję, jak i Samarię, szczegółowo opisując nawrócenie pogan i sprawiając wielką radość wszystkim braciom. Gdy przybyli do Jerozolimy, zostali powitani przez Kościół, apostołów i starszych i opowiedzieli o wszystkim, czego Bóg z nimi dokonał.

Ale niektórzy wierzący, którzy należeli do stronnictwa faryzeuszy, powstali i stwierdzili, że należy ich obrzezać, aby nakazali im przestrzegać prawa Mojżesza. Apostołowie i starsi zebrali się, aby rozważyć tę sprawę. Po wielu dyskusjach wstał Piotr i rzekł do nich: Bracia, wiecie, że na początku Bóg dokonał między wami wyboru, aby przez moje usta poganie usłyszeli słowo ewangelii i uwierzyli.

A Bóg, który zna serca, dał o nich świadectwo, dając im Ducha Świętego, tak jak to uczynił i nam. I nie uczynił żadnej różnicy między nami a nimi, oczyściwszy przez wiarę ich serca. Dlaczego zatem wystawiacie Boga na próbę, nakładając na uczniów jarzmo, którego ani nasi ojcowie, ani my nie mogliśmy unieść? Wierzimy jednak, że dzięki łasce Pana Jezusa będziemy zbawieni, tak jak i oni.

I całe zgromadzenie ucichło. I słuchali Barnaby i Pawła, gdy opowiadali, jakie znaki i cuda uczynił Bóg przez nich wśród pogan. Gdy skończyli mówić, Jakub odpowiedział: Bracia, słuchajcie mnie.

Symeon opowiedział, jak Bóg najpierw odwiedził pogan, aby wziąć od nich lud dla swego imienia. I z tym zgadzają się słowa proroków, tak jak jest napisane. Tutaj cytuję Amosa, rozdział 9, wersety 11 i 12.

Potem wrócę i odbuduję upadły namiot Dawida. Odbuduję jego ruiny i przywrócę go do stanu pierwotnego, aby ostatek ludzkości mógł szukać Pana. A wszyscy poganie, nad którymi wzywane jest moje imię, mówi Pan, który od dawna oznajmia to.

Jakub kontynuuje, moim zdaniem, nie powinniśmy niepokoić tych z pogan, którzy zwracają się do Boga, ale powinniśmy napisać im, aby powstrzymywali się od rzeczy skażonych bożkami, od niemoralności, od tego, co uduszone, i od krwi. Albowiem od starożytnych pokoleń Mojżesz miał w każdym mieście tych, którzy go głosili, gdyż w synagogach czytano go w każdy szabat. Rodzący się Kościół Nowego Testamentu był pełen życia, gorliwości i radości, ale to nie znaczy, że nie było w nim problemów.

Wcześniej sprawdziliśmy, jak apostołowie i lud zajęli się sprawą zaniedbania hellenistycznych wdów w Jerozolimie. Teraz kierujemy naszą uwagę na główny spór teologiczny pierwotnego Kościoła, czy poganie musieli stać się Żydami, zanim mogli stać się chrześcijanami. Niektórzy hebrajscy chrześcijanie z Judei przybyli do Antiochii i nalegali, cytując: jeśli nie zostaniecie obrzezani zgodnie ze zwyczajem przepisany przez Mojżesza, nie będziecie mogli zostać zbawieni, Dzieje Apostolskie 15:1. Paweł i Barnaba sprzeciwili się im i debatowali z nimi w tej sprawie, a następnie kościół w Antiochii wyznaczył Pawła i Barnabę, aby udali się do kościoła w Jerozolimie, aby zająć się tą sprawą.

Dzieje 15:2. Kiedy misjonarze udali się do Jerozolimy, opowiedzieli kościołom w Fenicji i Samarii, jak Bóg zapewnił zbawienie poganom, co sprawiło kościołom wielką radość. Werset 3. Barrett nie przecenia wagi Dziejów Apostolskich 15, kiedy pisze, cytując, że sama debata, 15:6-29, jest słusznie opisana jako centrum Dziejów Apostolskich. CK Barrett, Dzieje Apostolskie 15–28, Międzynarodowy komentarz krytyczny, s. 696.

Sama debata na Soborze w Jerozolimie, Dzieje Apostolskie 15:6-29, jest słusznie opisywana jako centrum Dziejów Apostolskich. Kościół jerozolimski, w tym apostołowie i starsi, powitał Pawła i Barnabę, którzy dzielili to, czego Pan dokonał przez ich posługę, werseł 4. Jednakże niektórzy wierzący Żydzi, którzy byli faryzeuszami, spierali się w sprawie nawróconych pogan, cytując: konieczne jest ich obrzezanie i nakazał im przestrzegać Prawa Mojżeszowego, werseł 5. Ponieważ kwestia ta miała ogromne znaczenie dla przyszłości Kościoła i jego misji, cały Kościół wraz z apostołami i starszymi zebrał się, aby rozważyć tę sprawę, werseł 6. Wywiązała się poważna debata, podczas której każda ze stron przedstawiła organowi swoje racje. Piotr świadczył, jak, cytując, na początku Bóg posługiwał się nim, aby zanieść ewangelię poganom.

Bóg dał świadectwo, że poganie uwierzyli w Chrystusa ku zbawieniu, dając im Ducha Świętego, tak jak to uczynił wierzącym Żydom w dniu Pięćdziesiątnicy, Dzieje Apostolskie 15, wersety 7 i 8. Piotr był stanowczy. Bóg nie uczynił żadnej różnicy między nimi, nami i nimi, oczyszczając ich serca przez wiarę, werseł 9. Piotr podkreślił, że Bóg zbawił pogan przez łaskę przez wiarę w Chrystusa, w taki sam sposób, w jaki zbawiał Żydów. Następnie, co było zaskakujące, Piotr oskarżył chrześcijan pochodzenia żydowskiego, którzy nalegali na obrzezanie nawróconych pogan. Oskarżył ich o wystawianie Boga na próbę, werseł 10.

Dlaczego zatem wystawiacie Boga na próbę, nakładając na uczniów jarzmo, którego ani nasi ojcowie, ani my nie mogliśmy unieść? David Peterson uchwycił argumentację Piotra, cytując, postrzegając drogę zbawienia przez wiarę w Chrystusa jako ostateczny wyraz woli Bożej wobec swego ludu. Piotr mówił całkiem szczerze o jarzmie prawa jako o obowiązku, którego jego współbracia nigdy tak naprawdę nie zdołali wypełnić. Ponieważ Bóg nie wymagał, aby poganie ufający Jezusowi żyli w ten sposób, Piotr uznał za niedopuszczalne, że niektórzy z jego współwyznawców chcieli nałożyć taki ciężar na nawróconych pogan.

Peterson, Dzieje Apostolskie, 4 do 7. Następnie Łukasz zakończył swoje podsumowanie przemówienia Piotra potężną prawdą. Daleki od upierania się, że obrzezanie jest warunkiem zbawienia, Piotr w wersecie 11 nalegał, abyśmy wierzyli, że będziemy zbawieni dzięki łasce Pana Jezusa, tak jak oni. Tutaj Piotr odwraca pole.

Wcześniej argumentował, że jego doświadczenie w domu Korneliusza pokazało, że Bóg działał, aby ocalić pogan, tak jak to zrobił wcześniej, aby ocalić Żydów. Teraz stwierdza, że my, Żydzi, jesteśmy zbawieni dzięki łasce Pana Jezusa, tak samo jak poganie. Naprawdę wyrównuje szanse.

On naprawdę mówi, że w ten sam sposób jesteśmy zbawieni dzięki łasce Bożej przez wiarę w Jezusa. Ten fragment wyraźnie ukazuje ważne rozróżnienie pomiędzy wierzącymi Starego i Nowego Testamentu. Wcześniej Bóg pociągnął Żydów do

odpowiedzialności za przestrzeganie obrzezania i innych elementów Prawa Mojżeszowego.

W Księdze Rodzaju 17, po przymierzu Mojżesza podanym w rozdziale 12, wprowadzonym w 12, ratyfikowanym w 15, z ofiarą w 17, dodaje się obrzezanie i można je nazwać przymierzem obrzezania, co było jak ważne było to w Bożym zamierzeniu. ekonomia tamtych czasów. Lud Boży był zawsze zbawiany z łaski przez wiarę, albo święci Starego Testamentu w oczekiwaniu na przyjście Mesjasza, albo święci Nowego Testamentu wierzący w Mesjasza, który przyszedł. Ale Bóg dodał przymierze Mojżesza do przymierza Abrahama, aby lud, który wykupił z Egiptu, miał okazać mu miłość, przestrzegając jego przykazań.

Wyjścia 20, wersety 2 i 4. Teraz, gdy Chrystus, pośrednik nowego przymierza, przyszedł i zatwierdził je swoją śmiercią, prawa ceremonialne i ofiarne przymierza Mojżeszowego stały się przestarzałe. Ludzie zostali zbawieni poprzez wiarę w Jezusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego, a poganie nie musieli stać się Żydami, aby zostać zbawieni. Jakub, cytując Amosa 9, 11 i 12, dodaje swoje ważne świadectwo do świadectwa Piotra, a jego głos okazuje się decydujący dla soboru.

Po zeznaniu Jakuba to, czego dowiodło doświadczenie Piotra w domu Korneliusza, stało się formalną zasadą dla całego Kościoła wraz z jego przywódcami. Poganie są zbawieni poprzez wiarę w Jezusa i nie muszą stać się Żydami, zanim zostaną chrześcijanami. Bóg nie czyni rozróżnienia między ludźmi ze względu na rasę.

Dzieje Apostolskie 15 i werset 9. Bóg nie uczynił żadnej różnicy między nami a nimi, oczyściwszy przez wiarę ich serca. Sugeruje to, że On oczyścił nasze. Piotr mówi jako chrześcijanin pochodzenia hebrajskiego.

Marshall zwraca uwagę na znaczenie decyzji Soboru Jerozolimskiego nie tylko dla Kościoła I wieku n.e., ale dla Kościoła wszechczasów. Cytując Howarda Marshalla, Dzieje Apostolskie 247, jego komentarz do Dziejów Apostolskich. Łukasz słusznie uznał fundamentalne znaczenie decyzji podjętej na spotkaniu.

W zasadzie stanowczo odrzucono potrzebę przyjęcia przez chrześcijan pochodzenia pogańskiego prawa żydowskiego. Zasada ta miała podstawowe znaczenie dla przyszłości wczesnego kościoła i pozostaje podstawowa po wszystkie czasy. Żadne wymagania narodowe, rasowe czy społeczne nie mogą nigdy być traktowane jako warunki zbawienia i przynależności do Kościoła obok jedynego i jedynego wymogu wiary w Jezusa Chrystusa, przez którego łaska Boża jest dawana grzesznikom.

Marshall, Dzieje Apostolskie, s. 247. To prowadzi nas do ósmego winiety z Dziejów Apostolskich, która uczy nas o ludu Bożym Nowego Testamentu. Dzieje Apostolskie 20, przykład posługi kościelnej Pawła. Przez lata nauczałem seminarzystów doktryny Kościoła i wraz z listami pasterskimi zawsze podkreślaliśmy znaczenie tego rozdziału,

ponieważ przedstawia on filozofię służby Pawła, jego cele, zamierzenia, jego własny przykład i jest on potężny.

Dzieje Apostolskie 20. Pozwólcie, że postawię przed nami tekst. Paweł przeszedł przez Macedonię i Grecję. Dzieje Apostolskie 20 i werset 7 to łamanie chleba, które zinterpretowaliśmy jako fragment Wieczery Pańskiej. Nie wspomnieliśmy o tym. Wspomnieliśmy, że Paweł przemawiał długo po północy jako rozwlekły kaznodzieja, i nie wspomnieliśmy o młodym Eutychusie, który wpadł przez okno w głęboki sen.

Z trzeciego piętra został wzięty martwy i Paweł go wskrzesił, a potem, po kolejnej żegludze, dotarli do Miletu. Dzieje Apostolskie 20:17. Teraz z Miletu posłał do Efezu i wezwał starszych Kościoła, aby przyszli do siebie.

A kiedy do niego przyszedli, rzekł do nich: Sami wiecie, jak żyłem wśród was przez cały czas od pierwszego dnia, kiedy postawiłem stopę w Azji, służąc Panu z całą pokorą, ze łzami i z doświadczeniami, które mnie spotkały przez spiski Żydów, jak nie wahałem się oznajmiać wam wszystkiego, co pożyteczne, i nauczać was publicznie i od domu do domu, dając świadectwo zarówno Żydom, jak i Grekom o nawróceniu się do Boga i o wierze w Pana naszego, Jezusa Chrystusa. A teraz oto idę do Jerozolimy skrępowany Duchem, nie wiedząc, co mnie tam spotka, chyba że Duch Święty będzie mi świadczył w każdym mieście, że czekają mnie więzienia i uciski.

Ale nie uważam, że moje życie ma jakąś wartość lub jest dla mnie tak cenne. Oby tylko udało mi się dokończyć swój bieg i posługę, którą otrzymałem od Pana Jezusa, aby świadczyć o ewangelii łaski Bożej. A teraz wiem, że nikt z was, wśród których głosiłem królestwo, nie zobaczy już mojego oblicza.

Dlatego daję wam dzisiaj świadectwo, że jestem niewinny krwi wszystkich, bo nie wahałem się oznajmić wam całej rady Bożej. Uważajcie na siebie i na całe stado, w którym Duch Święty ustanowił was nadzorcami, abyście troszczyli się o Kościół Boży, który On nabył własną krwią. Wiem, że po moim odejściu wejdą między was groźne wilki, nie oszczędzając trzody.

A spośród was powstaną ludzie mówiący rzeczy przewrotne, aby pociągnąć za sobą uczniów. Dlatego czuwajcie, pamiętajcie, że przez trzy lata nie ustawałem w nocy ani w dzień, aby ze łzami napominać każdego. A teraz polecam was Bogu i Jego słowu, które ma moc zbudować i dać dziedzictwo pomiędzy wszystkimi uświęconymi.

Nie pożądałem niczyjego srebra, złota ani szat. Sami wiecie, że te ręce zaspokajają moje potrzeby i tych, którzy są ze mną. We wszystkim pokazałem wam, że tak pracując, trzeba pomagać słabym i pamiętać o słowach Pana Jezusa, jak sam powiedział, że większym błogosławieństwem jest dawać niż brać.

Powiedziawszy to, uklęknął i modlił się z nimi wszystkimi. I był wielki płacz ze strony wszystkich. Objęli Pawła i ucałowali go, zasmuceni przede wszystkim słowem, które powiedział, że już więcej nie zobaczą jego oblicza.

I towarzyszyli mu aż do statku.

Przemówienie Pawła do starszych w Efezie w Milecie jest jedynym przemówieniem Pawła skierowanym do chrześcijańskiej publiczności w Dziejach Apostolskich. Nic dziwnego, że ma wiele podobieństw z listami Pawła.

Porównaj Bruce, Dzieje Apostolskie, s. 412. Jest to najbogatsza prezentacja na temat posługi duszpasterskiej w Dziejach Apostolskich Łukasza. Oczywiście poucza nas także o nowotestamentowym ludu Bożym.

Z nieznanych powodów Paweł udał się na ląd i spotkał się ze swoją grupą w Assos, gdzie zabrano go na pokład statku, Dzieje Apostolskie 20:13 i 14. Po kilku przystankach ominęli Efez, gdyż Pawłowi spieszyło się do Jerozolimy przez Pięćdziesiątnicę. Wersety 15 i 16.

Przybyli do Miletu, skąd Paweł, cytując, wysłał do Efezu i zwołał starszych, wezwał starszych kościoła, aby przyszli do niego. Werset 17. Potem ruszyli dalej.

Następnie zaczął ich zachęcać i napominać w sprawach przeszłych, teraźniejszych i przyszłych. Paweł opowiedział, jak spędził sporo czasu z wierzącymi w Efezie, służąc Chrystusowi. Paweł mówił o swoim charakterze i wytrwałości w próbach.

Wersety 18 i 19. Nauczał ich budować i czynił to publicznie i od domu do domu. Werset 20. Uczę was publicznie i od domu do domu. ESV. Głosił Żydom i poganom drogę zbawienia w Chrystusie, obejmującą nawrócenie, które polega na pokucie wobec Boga i wierze w Pana Jezusa Chrystusa.

Werset 21. Paweł powiedział starszym w Efezie, że Duch Święty prowadzi go do Jerozolimy, wielokrotnie ostrzegając go, że czeka go tam więzienie i cierpienie.

Wiersze 22, 23. Powiedział im, że nie skupiał się na samozachowaniu, ale na dokończeniu posługi, którą powierzył mu Jezus, a która polegała na składaniu świadectwa, składaniu świadectwa, świadczeniu o ewangelii łaski Bożej. Werset 24. Paweł zaszokował swoich słuchaczy, mówiąc, że nigdy więcej go nie zobaczą.

Mówił o swojej niewinności, gdy głosił im ewangelię, ponieważ oznajmił im całą radę Bożą. Wersety od 25 do 27. Następnie Paweł przestrzegł starszych, aby mieli się na baczności dla siebie i kościoła.

Dodaje powagi, przypominając im, że Duch Święty ustanowił ich nadzorcami i pasterzami Kościoła Bożego. Ostatecznie Bóg wybrał ich na starszych i mają zgodnie z tym żyć. Łukasz w Dziejach Apostolskich kładzie duży nacisk na zmartwychwstanie Chrystusa i wywyższenie na bok Boga.

Wielokrotnie wspomina krzyż i śmierć Chrystusa, czasami łącząc śmierć Jezusa z odpuszczeniem grzechów, ale tylko raz naucza doktryny o odkupieniu i to tutaj mówi o Kościele Bożym, który uzyskał dzięki jego własną krew. Słowo uzyskane można przetłumaczyć jako kościół Boży, który nabył własną krew. Jest to doktryna odkupienia, dzięki której Bóg, poprzez odkupieńczą ofiarę Chrystusa, wyzwala grzeszników postrzeganych jako niewolnicy grzechu.

Chociaż niektórzy wzbraniają się przed myślą, że śmierć Chrystusa jest ceną okupu, która pozwala na zakup naszego odkupienia. Barrett, Dzieje Apostolskie 15 do 29, strona 977. Pismo Święte uczy tego tutaj i gdzie indziej.

Śmierć Jezusa jest rzeczywiście okupem. Zapłacono za wybawienie grzeszników z niewoli grzechu, uwolnienie ich i wykupienie ich dla Chrystusa. Marka 10:45, słynne powiedzenie o okupie.

1 Piotra 1:18 19, Objawienie 5:9 i 10. Marka 10:45, 1 Piotra 1:18 19, Objawienie 5:9 i 10. Rzeczywiście, jak zauważa Peterson, jest to David Peterson, który zwraca uwagę na inne miejsce obok Dziejów Apostolskich 20: 28, gdzie Łukasz naucza o zastępczym odkupieniu Chrystusa.

Nie ma tego w Dziejach Apostolskich; jest to w Łukasza 22:19 i 20, o którym już wspominaliśmy. Taki jest moment ustanowienia Wieczerzy Pańskiej. W Ewangelii Łukasza, jak mówi Jezus, ten kielich, który za was będzie wylany, to nowe przymierze we krwi mojej, moja gwałtowna ofiarna śmierć.

Petersona, zwracając uwagę na inne miejsce w korpusie Łukasza, poza Dziejami Apostolskimi 20 i 28, gdzie Łukasz naucza o zastępczym odkupieniu Chrystusa. Łk 22, 19 i 20. Peterson trafia prosto w sedno cytatu, choć wielu komentatorów stara się unikać sugestii, że śmierć Chrystusa jest tu przedstawiana jako cena zapłacona za odkupienie swego ludu.

Tak więc czasownik „bardzo Perry, chłopcze, o mój Boże”, w połączeniu z wyrażeniem „drogie i wysokie” ma dla ciebie znaczenie, z pewnością oznacza nabyty za pomocą krwi. Kontynuuje odkupieńcze dzieło Jezusa w Łk 22, a Dzieje Apostolskie 20 nie są po prostu podstawą głoszenia przebaczenia, ale także formowania i utrzymywania eschatologicznego ludu Bożego, ponieważ jest to zakup. Bóg kupuje ludzi.

Kupuje je dla siebie, wykupując je z niewoli grzechu, uwalniając ich, aby należeli do Niego, kochali Go i pełnili Jego wolę. Następnie Paweł udziela pilnego ostrzeżenia, które jest zgodne z wieloma fragmentami jego listów. Dzieje Apostolskie 20:29.

Wiem, że po moim odejściu wejdą między was groźne wilki, nie oszczędzając trzody. Dzieje Apostolskie 20:29. Łukasz używa ostrego języka, nazywając fałszywych nauczycieli dzikimi wilkami, nie w przesadzie, ale po to, aby ostrzec przywódców kościołów w Efezie przed przerażającymi skutkami herezji.

Następne słowa Pawła szokują nas, gdyż mówi, że spośród was samych powstaną ludzie mówiący rzeczy przewrotne, aby pociągnąć za sobą uczniów. Dzieje Apostolskie 20:30. Czy przepowiada, że niektórzy z obecnych w jego obecności starszych odstąpią od wiary i staną się fałszywymi nauczycielami? A może jego stwierdzenie jest bardziej ogólne i wskazuje na osoby zajmujące stanowiska kierownicze w kościołach? Larkin w swoim Komentarzu do Dziejów Apostolskich, strony 98–99, trafnie zauważa, że cytując z Objawienia drugiego, pierwszego do siódmego, istnieją doniesienia o występowaniu herezji w Efezie.

W Objawieniu drugim, od pierwszego do siódmego w Liście do Kościoła w Efezie, wśród siedmiu listów kościelnych do siedmiu kościołów w Objawieniu drugim i trzecim, znajduje się potępienie fałszywego nauczania w Efezie przez Jezusa, Pana Kościoła. Trudno to stwierdzić, ale tak czy inaczej przepowiednia ta podkreśla pilną potrzebę zachowania czujności przez starszych oraz wykrywania i odrzucania błędów u siebie i u innych. Kiedy Paweł przebywał w kościołach w Efezie przez trzy lata, często ostrzegał przywódców, aby wypatrywali fałszywych nauczycieli.

Teraz, wiedząc, że już go nie zobaczą, wzywa ich do czujności. Wiersz 31. Bądźcie więc czujni.

Pamiętając o tym, przez trzy lata nie przestawałem w dzień i w nocy napominać każdego z was ze łzami. Paweł wypełnił w jego obecności swoją posługę dla Efezjan i obecnie uczestniczy w ostatnim spotkaniu i ostrzeżeniu. Wie jednak, że ich wytrwałość ostatecznie nie zależy od jego wierności, ale od Boga.

Dlatego napomina w wersecie 32. Teraz polecam was Bogu i słowu Jego łaski, które ma moc zbudować i dać dziedzictwo pomiędzy wszystkimi uświęconymi. Oto pewność Pawła co do powodzenia w służbie, Bogu i Jego słowie.

Bóg posługuje się pismami świętymi, aby uświęcić wierzących i dać im dziedzictwo obiecanie synom i córkom Boga żywego, życie wieczne w zmartwychwstałych ciałach na nowej ziemi. Paweł ponownie zapewnia o swojej niewinności, tym razem spowodowanej pożądaniem cudzych pieniędzy lub majątku i zaangażowaniem w pracę na rzecz utrzymania siebie i słabych. Wersety 33 i 34.

Cytuje niezapisane wcześniej domińskie powiedzenie: „Więcej szczęścia jest w dawaniu niż w braniu”. Werset 35. Po poruszającej przemowie pożegnalnej Pawła on i starsi uklękli i modlili się, a wszyscy ronili łzy.

Następnie objęli się, opłakując, że już go więcej nie zobaczą, i towarzyszyli mu na statek. Werset 38. Łukasz uczy wiele na temat nowotestamentowego ludu Bożego poprzez podsumowanie pożegnalnych słów Pawła skierowanych do prezbiterów w Efezie.

Bóg wyznaczył przywódców kościoła dla swego ludu i zarówno przykład Pawła, jak i jego odpowiedzialność wobec Efezjan uczą wiele na temat przywództwa kościoła. Ostatecznie Duch Święty powołuje nadzorców, Dzieje Apostolskie 20:28, a Paweł mówi zarówno o ich charakterze, jak i funkcji. Mają naśladować Pawła, który wykazał się wiernością Bogu, pracowitością i mądrością w służbie, pokorą, brakiem chciwości i chęcią wspierania siebie, a nawet innych.

Wiersze 33 i 34. Oni, podobnie jak apostoł, mają uczyć lud Boży i angażować się w jego życie. Werset 20.

Paweł ostrzega przed dzikimi wilkami, które spustoszą trzodę, jeśli jej przywódcy ich nie powstrzymają. Werset 29. Mają postępować zgodnie z radą Pawła skierowaną do Tytusa, gdy Paweł powiedział, że nadzorca musi trzymać się wiernego przestania zgodnie z naukami.

Dzieje Apostolskie, mam na myśli Tytusa 1:9. Nadzorca musi mocno trzymać się nauczanego, godnego zaufania słowa, aby móc udzielać pouczeń w oparciu o zdrową naukę. Na tym właśnie polega radość starszego, radość nauczania starszego, ale nie jest to jego jedyna praca. Musi mocno trzymać się nauczanego, godnego zaufania słowa, aby móc nauczać zdrowej nauki, a także karcić tych, którzy jej zaprzeczają.

Starsi mają zrobić to, co Paweł później mówi Tymoteuszowi. Zwracaj szczególną uwagę na swoje życie i nauczanie . 1 Tymoteusza 4:16.

Jest to pilne, ponieważ apostoł przepowiedział, że spośród przywódców kościoła w Efezie wyłonią się heretycy. Werset 30. Wierzący Nowego Testamentu należą do Kościoła Bożego, który On nabył własną krwią.

Werset 28. Dawniej byli niewolnikami grzechu i szatana, ale Chrystus odkupił ich swoją odkupieńczą śmiercią, aby uwolnić ich z niewoli. Dzięki temu cieszą się chrześcijańską wolnością i należą do tego, który je kupił.

Członkowie Kościoła potrzebują zachęty, której Paweł udziela w dużych dawkach w tym przemówieniu. Mają podążać za przykładem apostoła i werselem 24, aby świadczyć o ewangelii łaski Bożej. Wiąże się to z przekazywaniem całej rady Bożej.

Werset 27. Cały plan Boży, łącznie z dziełem odkupienia Chrystusa. Werset 28.

Mają podążać za przewodnictwem ducha, postępować wiarą i głosić łaskę. Mają podążać za przewodnictwem ducha, postępować wiarą i głosić łaskę. Ich pewność owocnej służby nie leży w nich samych, ale w Bogu i Jego słowie.

Werset 32. Marshall przypomina chrześcijańskim kaznodziejom ich postawę wobec słowa. Marshall, Dzieje Apostolskie 335, 337, mówi to bardzo dobrze.

Paweł i Łukasz nic nie wiedzą o idei, że przywódcy kościoła stoją ponad powierzonym im słowem. 2 Tymoteusza 1:14 . I mamy nad tym kontrolę.

Wręcz przeciwnie, stoją pod tym słowem. Zamknij cytat. Bóg przebacza swojemu ludowi poprzez odkupienie Chrystusa.

Werset 28 uświęca ich i daje im dziedzictwo w niebie jako swoje dzieci. Wiersz 32. Poruczam was Bogu i słowu Jego łaski, które ma moc zbudować i dać dziedzictwo pomiędzy wszystkimi uświęconymi.

Wierzący w Nowy Testament muszą być gotowi cierpieć tak, jak cierpiał ich Pan i Jego apostołowie, łącznie z Pawłem, w przeszłości i w przyszłości. Odpowiednio w Dziejach Apostolskich 20:19 oraz w Dziejach Apostolskich 20:22 i 23. Ewangelista ze Sri Lanki Fernando pomocny przypomina nam, że ten fragment stanowi uzupełnienie teologii cierpienia Łukasza.

Fernando przytacza trzy lekcje na temat cierpienia chrześcijan z Dziejów Apostolskich 20. Po pierwsze, chrześcijanie podejmują się cierpienia, którego mogą z łatwością uniknąć z powodu swojego zaangażowania w chwalebną ewangelię Chrystusa, sprawę, która czyni cierpienie wartościowym. Po drugie, ludzie będą mieli motywację do cierpienia dla ewangelii, gdy zobaczą, jak cierpią z tego powodu ich przywódcy.

Po trzecie, przywódcy nie tylko cierpią dla ewangelii, ale cierpią dla tych, którym przewodzą. Po prostu Fernando pełni funkcję komentarza do aplikacji NIV. Jest to wyjątkowa seria komentarzy, która została wyróżniona i opublikowała komentarz do aplikacji IV.

Wybrali osoby, które opublikowały komentarze akademickie do ksiąg Biblii, do których następnie piszą komentarze do zastosowań NIV, ale biorą, więc podsumowują bez wchodzenia w szczegóły w języku greckim, np. podsumowują przesłanie akapitów w książkach, którymi się zajmują, ale potem poświęcają sporo czasu i miejsca na zastosowanie tego przesłania w życiu ludzi. Komentarz do aplikacji NIV. Moja żona uczyła, a moja żona Mary Pat prowadziła studia biblijne dla kobiet

przez wiele, wiele lat i uważa, że ta seria komentarzy jest najbardziej pomocna w tym, co robi.

W naszym następnym wykładzie zakończymy mój własny przegląd ludu Bożego w Dziejach Apostolskich spojrzeniem na ostatni rozdział.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 16, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 3, Przykład posługi Pawła, Dzieje Apostolskie 20:18-32.